

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Hlas

صوت الاتحاد الإسلامي

ÚSTŘEDÍ MUSLIMSKÝCH
OBCÍ V ČESKÉ REPUBLICE

• ROČNÍK 24

• ČÍSLO 1 - 5

ČERVEN 2006 • DŽUMÁDÁ 'L-ÁCHIRA 1427

لجاعة الدينية الإسلامية في الجمهورية التشيكية

Organe de la Communauté religieuse musulmane de la
République Tchèque

Ofizielle Zeitung der moslemischen Religionsorganisationen
in der Tschechischen Republik

PROČ SE MODLÍME? (2. část)

9. Modlitba: První krok k ustanovení islámské šar'ia v její celistvosti

Korán zaznamenává následující konverzaci mezi prorokem Šu'ajbem a jeho lidem:

A k Madjanovcům jsme vyslali bratra jejich Šu'ajba a on pravil jim: "Lide můj, uctívejte Alláha a nemějte božstvo vedle Něho. A nedávejte špatné míry a váhy! Já vidím, že v blahobytu si žijete, však obávám se pro vás trestu dne, jenž vše obklopí. Lide můj, měřte a važte naprosto spravedlivě a nepoškozujte v ničem lidi a nepůsobte na zemi zlo šířící pohoršení! Dobrota Alláha je pro vás lepší, jste-li věřící, a já nejsem věru nad vámi strážcem žádným." (11:84-86)

To byla výzva k dodržování práv Alláha (přijetím *tauhídu*) a dodržování práva člověka (v každodenním styku). Ale Šu'ajbův lid odpověděl sarkasticky:

Odpověděli: "Šu'ajbe, nařizuje ti snad modlitba tvá, abychom opustili to, co otcové naši uctívali, anebo abychom přestali nakládat s majetkem svým, jak chceme? Tys přece jinak člověk mírný a rozvášný!" (11:87)

Šu'ajbovi lidé si uvědomili, že prorok je nevyzýval pouze k tomu, aby se pravidelně modlili, ale že po nich chtěl, aby vytvořili také nový ekonomický systém. Proto pou-

kazoval na spravedlivý a čestný obchod. Lekcí, kterou si z toho můžeme vzít, je, že v Islámu neplatí: "Dávejte, co je boží, Bohu, a co je císařovo, císaři." Všechno patří Alláhu. A muslim, který uctívá Alláha Všemohoucího pětkrát denně modlitbou, se nebude podřizovat jinému v ostatních aspektech každodenního života. V Islámu nemůže být rozpolcenost autority. Alláh je Stvořitel, a pouze On má právo stanovovat zákony a vyžadovat poslušnost. Člověk je služebníkem Alláha a měl by poslouchat Jeho jediného.

Muslimům, kteří žijí v nemuslimském státě, se může zdát, že ve svém politickém a ekonomickém životě nejsou schopni uvádět v realitu *dín* (náboženství) Alláha, ale muslimové, kteří žijí v muslimských zemích, nemají omluvu pro to, aby dovolili, aby *dín* Alláha byl uzavřen do soukromí lidí.

Muslimové by měli mít jasno v tom, že Alláhovo náboženství se nesestává pouze z modliteb, půstu, almužny a poutě. Jejich povinností je uvést do praxe všechno islámské učení v politické, ekonomické i sociální oblasti.

"Náboženstvím jediným u Alláha jest věru Islám." (3:19)

"Kdo touží po jiném náboženství než po Islámu, nebude to od něho přijato a

(Pokračování z minulého čísla)
Dr. Suhaib Hasan

v životě budoucím bude mezi těmi, kdož ztrátu utrpí." (3:85).

Dnešní falešné idoly, které jsou rozšířené ve světě, jsou kapitalismus, socialismus a komunismus. Namísto těchto ideologií volá Islám po *chalífátu* založeném na principu *šúrá* (konzultaci), spravedlivém ekonomickém systému využívajícím *zakátu* a zákazu lichvy. Odstraní-li se jedna z těchto tří charakteristik, islámské právo nemůže dobře fungovat.

Korán popisuje jasně první povinnost muslimského vládce:

"On pomůže těm, kteří – když jsme je upevnili na zemi – dodržují modlitbu a dávají almužnu a nařizují vhodné a zakazují zavrženíhodné. A Alláhovi patří konečné rozhodnutí o věcech všech." (22:41).

Dobře známé arabské přísloví praví: "Lidé následují náboženství svých králů." Obyčejní lidé rádi napodobují své vládce, a pokud ti, kteří mají autoritu, dávají dobrý příklad modlitbou a pravidelným půstem, lidé budou povzbuzeni to dělat také. Mocní mohou také poskytnout materiální pomoc, jako stavbu mešit a modliteben na veřejných místech. Prorok poradil lidem,

aby se nevzpírali svým vládcům...dokud vládcí vykonávají modlitbu a nepáchají otevřeně skutky protivící se Alláhovi. Tato rada ochraňuje muslimský národ před anarchií a zbytečným krveprolitím.

10. Modlitba jako odčinění hříchů

Nejenže modlitba podněcuje člověka k dobrým skutkům, ale také odnáší jeho menší hříchy.

"A dobré skutky věru rozptylují špatné." (11:114).

Protože modlitba je nejlepší ze všech dobrých skutků, může smazat mnoho hříchů. 'Alí vyprávěl, že Abú Bakr slyšel Alláhova Posla říkat:

"Kdokoli spáchá hřích, ale provede očistu nejlepším způsobem, potom se pomodlí dvě **ra'at** a požádá Alláha o odpuštění, Všemohoucí Alláh mu hříchy odpustí." (Ahmad).

To však neznamená, že osoba může spáchat kolik chce hříchů, pokud se po každém hřích pomodlí. Posel Alláha pouze naznačuje, že pokání otevírá bránu k odpuštění. Modlitba je formou pokání a měla by být vykonána s upřímností a opravdovou touhou zlepšit svůj charakter. Po provedeném pokání by měla být víra člověka oživena a on by měl odolávat všem satanovým pokušením ponoukajícím ke zlu.

V súře **al-furqán** je pokání popisováno jako východisko pro ty, kteří spáchali velké hříchy:

"A ti, kdož nevzývají spolu s Alláhem žádná božstva jiná a nezabíjejí duši žád-

nou, jejíž zabití Alláh zakázal – leda podle práva, a nesmilní. A kdo toto činí, ten hříchu se dopouští, za nějž mu trest zdvojnásoben bude v Den zmrtvýchvstání a zůstane v něm věčně poníženy kromě těch, kdož pokání činili, uvěřili a zbožné skutky konali. A takovým Alláh špatné skutky jejich za dobré vymění, vždyť Alláh odpouštějící je a slitovný. A kdokoliv se kál a zbožné skutky konal, ten věru se k Alláhu navrátí kajícím." (25:68-71).

11. Modlitba: První otázka v Soudný den

Člověk byl послán na tento svět s jediným účelem:

"A džiny a lidi jsem jediné proto stvořil, aby Mne uctívali." (51:56)

Člověk je na tomto světě, aby uctíval svého Stvořitele, a nejlepším způsobem uctívání je modlitba. V Soudný den se bude muset člověk zodpovídat za každý skutek spáchaný zde na zemi. Bude tázán na dary, které mu byly uděleny v tomto životě:

"a posléze v ten den na blahobyt tázáni budete!" (102:8)

Ale první otázka, na kterou bude člověk v Soudný den tázán, se bude týkat modlitby. Člověk má dvě stání (**mauqif**) před svým Stvořitelem, jedno na tomto světě a druhé v tom dalším. První je na modlitební plošce, kdy člověk stojí při pravidelné modlitbě ke svému Pánu. Druhé bude v Soudný den, kdy budou jeho skutky předloženy jako důkaz. Pokud bude jeho modlitba shledána jako správná, bude pro něj druhé stání snadné. Pokud bude první stání nesprávné, bude ve druhém stání zažívat velké těžkosti.

Záměrně zanedbat i jen jedinou modlitbu je vážný hřích, pro který neexistuje odčinění. Muslim nesmí opomenout modlitbu dokonce ani za hrozivých okamžiků bitvy, jak by potom mohla existovat omluva za zmeškání modlitby za běžných okolností. Během bitvy imám vede jednu část vojska v modlitbě, zatímco ostatní vojáci pokračují v boji. Vojáci si pak vymění místa a imám pak vede v modlitbě druhou skupinu, zatímco první část vojska bojuje. Tak se pokračuje, dokud každý voják nevykoná svou modlitbu. Tato konkrétní modlitba se jmenuje **salátu 'l-chauf** (modlitba strachu), vzhledem k neobvyklým okolnostem.

Další forma modlitby je zkrácená modlitba, která je povolena během bitvy a cestování. Modlitby, které se normálně skládají ze čtyř **ra'at** (**dhuhr**, **asr** a **'isha**) jsou zkráceny na dvě **ra'at**, ale modlitbu nelze vynechat v žádném případě. Jediná možná

výjimka je pro menstrující ženy, po kterých se nevyžaduje, aby se během menstruace modlily. Za všech ostatních okolností se ženy musí modlit stejně jako muži. Nezbytnost modlitby je tak zásadní, že i jakkoli vážně nemocný člověk musí konat modlitbu, pokud je při vědomí. Jestliže takový člověk nemůže stát, potom se modlí vsedě. Pokud nemocná osoba nemůže ani sedět, potom se může modlit vleže a naznačovat různé pohyby modlitby očima, hlavou, rukama, a pod.

12. Posvátnost mešit

Místa uctívání jsou symbolem bezpečí pro lidi. Jedním z cílů **džihádu** je zachovat jejich posvátnost a udržet je otevřené pro účel uctívání.

Všemohoucí Alláh praví v súře **al-hadždž**:

Ti, proti nimž je vedena válka, mají dovoleno bránit se, neboť se jim děje křivda – a Alláh je věru jejich Nejmocnějším pomocníkem. Jsou to ti, kdož byli bezprávně vyhnáni ze svých domovů, a jedinou příčinou bylo, že říkali: "Naším pánem je Alláh." A kdyby byl Alláh nezahnal jedny lidi druhými, věru by byly bývaly zničeny poustevny, kostely, modlitebny a místa klanění, v nichž hojně je vzpomínáno jména Alláhova. – A Alláh vskutku pomůže těm, kdož pomáhají Jemu – a Alláh věru je silný, mocný." (22:39-40).

Muslimové jsou povinováni zvednout prapor k obraně své víry, aby byly odstraněny všechny formy nespravedlnosti a útlatku, a na ochranu muslimů. Pokud se muslimové nebudou bránit, tyrani tohoto světa budou moci pokračovat v útlatku slabých a bezmocných, a všechna místa uctívání, včetně mešit, kostelů a synagog budou vyhlazena. Živým příkladem v moderním světě byl Sovětský svaz, který rozdrtil náboženství a vyprázdnil všechna místa uctívání.

Znaky těch, kteří obývají domy Alláhovy:

"A Alláh je světlem nebes i země. Světlo Jeho podobá se výklenku, v němž hoří lampa, a lampa je v nádobě skleněné. A nádoba skleněná se podobá hvězdě zářící; a je zapalována ze stromu požehnaného, stromu olivového, jenž není ani východní, ani západní, a olej jeho lehko vzplane, i když se ho nedotkne oheň žádný. A je to světlo na světle! A Alláh vede k světlu Svému, koho chce, a Alláh uvádí lidem podobenství různá. Alláh vševědoucí je o věci každé. V domech, jež Alláh dovolil postavit a v nichž se vzpomíná jména Jeho, slaví Ho ráno i večer muži, které ani obchod, ani pro-

dej nezláká od vzývání Alláha, od dodržování modlitby a od dávání almužen, a ti obávají se dne, kdy srdce i zraky se budou obracet." (24:35:37)

Nevěřící žije v úplné tmě, ale jakmile uvěří v Alláha, celý vesmír je pro něj plný světla. Čisté světlo víry je předmětem zmíněných veršů súry *an-núr*. Výklenek, který je zmíněn v podobenství, znamená srdce věřícího. Takový výklenek nelze najít všude, ale pouze v domech Alláha, které jsou vztyčeny pro připomenutí Alláha. Takové domy (nebo mešity) nejsou obývány obyčejnými lidmi, ale zvláštními a ceněnými bytostmi, které jsou Alláhem popisovány následovně:

- Oslavují Jméno Alláha v mešitách každé ráno a večer.
- Jejich zaměstnání a světský zisk je neodvážlivé od modlitby a almužny.
- Stále se obávají Posledního dne, kdy každá duše bude vzkříšena a postavena před Alláha, aby se zodpovídala ze všech svých skutků.

13. Modlitba: Povinnost známá každému Alláhovu prorokovi

Když Prorok Ibrahim stavěl zdi Ka'by v Mekce, recitoval následující prosbu (*du'á*):

"Pane můj, usadil jsem část potomstva svého v údolí bez polí obilných poblíže chrámu Tvého posvátného, Pane náš, aby zde modlitbu konali..." (14:37)

Když se prorok Ibrahim modlil za sebe a své potomstvo, nežádal slávu ani bohatství. Místo toho prosil:

"Pane můj, učiň, abych dodržoval modlitbu já i potomstvo mé a vyslyš, Pane náš, mé volání! Pane náš, odpusť mně i rodičům mým i věřícím v den, kdy nastane zúčtování!" (14:40-41)

Prorok Ismael byl také v Koránu chválen za svůj charakter:

"A připomeň v Knize také Ismaela, jenž věrně sliby dodržoval a poslem i prorokem byl a rodině své modlitbu a almužnu přikázal a Pánu svému se zalíbil." (19:54-55)

Prorok Zachariáš neměl děti a i ve stáří pořád toužil po synovi:

Tehdy tam Zachariáš poprosil Pána svého: "Pane můj, dej mi z milosti Svě potomstvo výtečné, vždyť Ty jsi ten, jenž rád prosby vyslyšuje!" (3:38)

A zatímco se modlil k Alláhovi, obdržel dobré zprávy:

A zavolali na něj andělé, zatímco stál a modlil se ve svatyni: "Alláh ti oznamuje zvěst radostnou o narození Jana, jenž

potvrdí pravdivost slova Alláhova a bude páнем, bude zdrženlivý, bude prorokem a jedním z bezúhonných." (3:39)

Prorok Ježíš obdržel Alláhovo zjevení, už když byl miminko v kolébce:

"a modlitbu a almužnu; co živ budu, mi poručil." (19:31)

Takže každodenní modlitba není nový skutek ustanovený Alláhovým Poslem. Je to druh osobní komunikace s Alláhem, a je starý jako první člověk na této planetě.

Modlitba nemůže být izolovaným skutkem:

Korán zmiňuje akt modlitby asi pětadvacetkrát, ale nikdy samostatně. Vždy spojuje modlitbu s placením *zakátu* nebo s podporováním chudých a potřebných. Tyto dvě věci jsou neoddělitelné. Osoba, která dává almužnu, ale nemodlí se pětkrát denně, si pouze vyslouží nespokojenost Alláha.

V počátcích svého chalífátu vytáhl Abú Bakr proti lidem, kteří po smrti Alláhova Posla přestali platit *zakát*. Řekl:

"Při Alláhu! Budu bojovat proti těm, kteří rozlišují mezi modlitbou a *zakátem*."

Další ctnost, která je zmiňována v Koránu v souvislosti s modlitbou, je trpělivost.

"Vy, kteří věříte, hleďte pomoc v trpělivosti a v modlitbě, vždyť Alláh je věru s trpělivými." (2:153)

Člověk je obklopen vnějšími a vnitřními problémy. Aby se s nimi vypořádal, byl vyzbrojen dvěma zbraněmi, a to modlitbou a trpělivostí. Trpělivost mu pomáhá snášet vnější nepřátelství a odpor. Modlitba posiluje jeho vnitřní vztah s Alláhem.

Další požadavek v souvislosti s modlitbou je oběť v den svátku v době *hadždže*:

"modli se proto k svému Pánu a přinášej mu obětinu!" (108:2).

Toto spojení modlitby a oběti je vysvětleno v súře *al-an'ám*:

Rci: "Věru modlitba má, oběť má, život můj i smrt má náleží Alláhu, Pánu lidstva veškerého." (6:162)

Modlitba je skutkem života a oběť symbolizuje smrt. Ať už se naše skutky týkají života nebo smrti, naším jediným cílem musí být potěšení Alláha. Žádná oběť nemůže být určena jinému než Alláhovi, stejně jako není platná žádná modlitba, která není směřována k Alláhovi.

14. Proč člověk opouští modlitbu?

Všemohoucí Alláh praví:

"Po nich však následovali nástupci, kteří modlitbu opustili a jen vášně své sledovali, a ti se setkají s bludem – kromě těch,

kdož pokání činili, víru měli a zbožné skutky konali, ti do Ráje budou uvedeni a nebudou nikterak ožizeni." (19:59,60).

Před těmito verši dává Korán příklad mnoha minulých proroků a jejich následovníků. Tento konkrétní verš vysvětluje, že lidé, kteří opustí modlitbu, jsou ti, kteří následují své sobecké vášně. Člověk může buď poslouchat Alláha, nebo svá vlastní přání, a tato poslušnost je v Koránu nazývána uctívání:

"Myslíš, že tomu, kdo si vzal jako své božstvo vašeň svou, jsi dozorcem" (25:43)

Alláhův Posel popsal takové lidi jako otroky dirhamů a dinárů, a od té doby se toho příliš nezměnilo. Dnes jsou Američané popisováni západním autorem jako "lidé, kteří uctívají dolar šest dní v týdnu a pak se sedmého dne obracejí k Bohu!"

Pokud je srdce naplněno láskou k penězům, není zde pro Boha místo, a modlitba je první věc, kterou člověk opouští.

15. Modlitba: Věčný předpis k dosažení čistoty, očištění od hříchů a vstoupení do Ráje (některé hadíthy o modlitbě)

1. *Abú Hurajra vyprávěl, že Alláhův Posel řekl:*

"Jen se podívejte, může na těle kohokoli z vás zůstat nějaká nečistota, pokud by u jeho dveří byla řeka, ve které by se omýval pětkrát denně?" Řekli: "Nic z této nečistoty nezůstane (na jeho těle)." Řekl: "To je jako pět modliteb, kterými Alláh smazává hříchů." (al-Bucháří, Muslim)

2. *Abú Hurajra vyprávěl, že Alláhův Posel řekl:*

"Pět (denních) modliteb od jedné páteční modlitby k (další) páteční modlitbě, od ramadánu k ramadánu je odčinění hříchů spáchaných mezi (těmito intervaly), za předpokladu, že se člověk vystřihá velikých hříchů." (Muslim, at-Tirmidhí)

3. *Rabí' a ibn Ka'b vyprávěl:*

Byl jsem s Alláhovým Poslem jedné noci a přinesl jsem mu vodu a to, co požadoval. On mi řekl: "Požádej o cokoli chceš." Já jsem řekl: "Žádám o tvoji společnost v Ráji." On řekl: "A něco kromě toho?" Já jsem řekl: "To je vše, co žádám." On řekl: "Potom mi pomoz toho pro tebe dosáhnout tím, že budeš často padat na tvář (v modlitbě)." (Muslim)

4. *Abú Dharr vyprávěl, že Alláhův Posel vyšel ven, v zimě, kdy padalo listí. Vzal větev (a zatřásl jí) a její listy začaly padat. Poté řekl:*

"Ó Abú Dharre!" "Tady jsem, Ó Posle Allá-

ha!" řekl jsem. On řekl: "Kdykoli muslim hledá potěšení Alláha modlitbou, jeho hříchy budou opadávat jako listy tohoto stromu." (Musnad Ahmad)

5. 'Uqba ibn 'Ámir vyprávěl, že Prorok řekl: "Váš Pán je unesen tím, že pastevec, který je na vrcholu hory (se svými ovce), přednese *adhán* (svolávání k modlitbě), a pak se pomodlí. Všemohoucí Alláh říká: "Podívej se na tohoto Mého otrocka, který volá k modlitbě, potom přednese *iqáma* a pak se pomodlí, protože se Mne obává. Odpustil jsem Svému služebníku a přijal ho do Ráje." (Abú Dáwúd, Nasá'í)

16. Modlitba: Povinnost každého

Dítě, které se narodí do muslimské rodiny, začne svůj život tím, že mu otec přednese *adhán* do pravého ucha a *iqáma* do levého. Od svého dětství by měl člověk být veden k důležitosti modlitby a metodě, jak ji vykonávat.

'Abdulláh ibn 'Amr ibn al-'Ás vyprávěl, že Alláhův Posel řekl:

"Nařizujte dětem, aby se modlily, když dosáhnou věku sedmi let, a trestejte je bitím (pokud se nemodlí) ve věku deseti let. A oddělujte je v posteli (chlapce a dívky)." (Abú Dawúd)

Abú Málík al-Ašdžá'í vyprávěl od svého otce, že první věc, kterou Prorok učil nového muslima, bylo modlit se. (al-Bazzár).

Modlitba je povinná pro ženy stejně jako pro muže. Ženám je doporučováno, aby se modlily doma, ale pokud si přejí navštívit mešitu pro vykonání jakékoli povinné modlitby, nemělo by jim v tom být zabraňováno. 'Abdulláh ibn 'Umar jednou citoval svého synovi tento výrok Proroka:

"Pokud vaše žena požádá o povolení jít do mešity, neměli byste jí bránit."

Jeho syn Bilál odpověděl: "Při Alláhu, my jim v tom zabráníme." 'Abdulláh tím byl na-

tolik pobouřen, že odsoudil svého syna silnými slovy, dodávaje: "Cituji ti, co řekl Alláhův Posel, a ty říkáš: "My jim v tom zabráníme."

(Tento *hadíth* uvádějí všichni, kromě an-Nasá'ího)

Jiné vyprávění ujasňuje, že přestože ženy mohou jít do mešity, nesmějí nosit parfém, pokud tam jdou.

SHRNUTÍ:

Modlitba je povinností každého muslima, muže i ženy.

"...modlitba je pro věřící předepsána v čas stanovený!" (4:103)

Anas vyprávěl, že Alláhův Posel řekl:

"Kdokoli zapomene vykonat modlitbu, měl by se pomodlit, jakmile si vzpomene. Neexistuje žádné odčinění kromě tohoto." (Tento *hadíth* uvádí všech šest sbírek výroků, kromě Málíka)

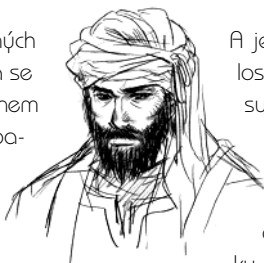
Nechť Mír a požehnání Alláha spočívají na našem Prorokovi a na jeho rodině a na všech jeho následovnicích.

Arabské rytířství

Obrazy z dějin křížáckých válek

(II. část) pokračování z minulého čísla

Z obdivuhodných a skutečných událostí si připomeňme tu, která se udála mezi sultánem Saláhuddínem a křížáckým princem Bailianem, panovníkem města Ramly. Tomuto princovi se podařilo utéci ještě před porážkou křížáckých vojsk u Hattínu a uchýlit se do města Súr. Ve stejné době však byla jeho manželka ještě v Jeruzalémě. Po vítězství Saláhuddína u Hattínu a předtím, než začalo tažení na Jeruzalém, Bailian se setkal se Salláhuddínem, aby ho požádal o svolení dojet ze Súru do Jeruzaléma pro svou ženu. Bailian slíbil sultánovi, že nepozvedne proti němu svůj meč a že nestráví více než jednu noc v Jeruzalémě. A tak Saláhuddín souhlasil. Po svém příchodu do Jeruzaléma však Bailiana zadrželi křížáci, kteří ho přinutili, aby vedl obranu Jeruzaléma proti tažení sultána Saláhuddína, jelikož jejich král, Guy de Lusignan byl zajat u Hattínu. Bailian se tak ocitl ve velmi těžké situaci, jelikož byl křížáckým rytířem vysokých morálních hodnot, jenž dodržoval zásady rytířství a již dal slib Salláhuddínovi, že proti němu nepozvedne meč. A kdyby se podřídil křížákům, tím by tak porušil daný slib a rytířské zásady.

A jelikož nenašel řešení této choulostivé situace, rozhodl se setkat se sultánem a povědět mu, co se stalo a požádat ho o radu, co má dělat. Věděl, že Saláhuddín se chystá obklíčit Jeruzalém, aby ho mohl poté dobýt. A vskutku, stalo se to, že tento křížácký rytíř se opravdu setkal se sultánem, kterému se zalíbily jeho morální zásady, a proto s ním rozvázal slib a řekl mu: "Jestliže si povinnost žádá, abys zůstal v Jeruzalémě a bránil ho, tak to učiň." Rytířský duch Saláhuddína se ukázal ještě ve větší kráse, když vyslal doprovod, který střežil manželku Bailiana, než dorazí v bezpečí z Jeruzaléma do města Súr, jelikož její manžel by zaneprázdněn obranou Jeruzaléma proti němu...!! Mnozí se mohou ptát, zda to, co slyšíme, je skutečnost? Nebo je to fantazie? Pravda je ale taková, že Saláhuddín žil rytířskými zásadami a zalíbilo se mu chování tohoto křížáckého rytíře, který byl výjimkou mezi ostatními. A není pravda, že Saláhuddín odmítl prosbu rytíře, který byl čestný a dodržoval rytířské zásady, patřící k nejčestnějším nepřátelům, tak jak vyprávují někteří historici.

Bezpečí pro Jeruzalémské zajatce

Saláhuddín vyřešil situaci se zajatci s velkou statečností a velkorysostí, která neměla hranice. Je známo, že dobyl Jeruzalém po uzavření smlouvy o příměří roku 1187 (583 Hidžry), kdy křížáci vydali město bez boje po podepsání této smlouvy. Tato úmluva zahrnovala bezpečný odchod křížácků z Jeruzaléma s celým jejich majetkem, avšak za podmínky zaplacení výkupného ("fidje") za zajatce v hodnotě deseti dinárů za každého muže, pěti dinárů za každou ženu a jednoho dináru za každé dítě. Smlouva také zahrnovala lhůtu čtyřiceti dnů, během kterých si částku výkupného mohli obstarat, dále úctu ke křesťanským svatým místům stejně tak jako povolení Evropanům konat k nim pouť. A na základě toho všeho bylo propuštěno mnoho tisíc křížácků. Po uplynutí dané lhůty však stále zůstaly tisíce chudých křížácků, kteří neměli na zaplacení výkupného a shromáždili se u bran Jeruzaléma prosíce sultána a muslimské rytíře. A zde můžeme vidět krásu ducha rytířství Saláhuddína, který souhlasil s návrhem Bailiana, že propustí sedm tisíc chudých křížácků za úhrnou cenu třicet tisíc dinárů. Tudiž bylo zaplaceno za jednoho muže čtyři dináry místo deseti.

Sultán také splnil přání svého bratra al-Adila al-Ajjúbího a propustil dalších tisíc z chudých křížácků bez výkupného a souhlasil s žádostí křížáckého patriarchy Je-

ruzaléma s propuštěním sedmi set chudých křižáckých zajatců bez výkupného. Ba co více, splnil prosbu Bailiana, a to podruhé, propustit dalších pět set chudých křižácků a opět bez výkupného, a dal rozkaz propustit všechny starší křižácké zajatce z mužů a žen, také bez výkupného. Také souhlasil s žádostí křižáckých žen, které se mohly vykoupit pouze za sebe, s propuštěním všech jejich členů rodiny (manžele, děti, rodiče atd.). Také poručil vyplatit finanční pomoc sirotkům a křižáckým vdovám, a to z jeho vlastní pokladny ještě před jejich odjezdem zpět do vlasti. Člověk bude nadmíru překvapen, když srovná tento postoj a zacházení Saláhuddína s křižáckými zajatci s postojem anglického krále Richarda Lví srdce s muslimskými zajatci v Akce o čtyři roky později, kdy Richard rozkázal zabít členy muslimské vojenské gardy v Akce roku 1191. A to přes uzavření dohody, že bude ochraňovat jejich životy. Počet členů gardy byl 2700 z řad islámských bojovníků. Zároveň také poručil zabít jejich ženy a děti!

Západní badatelé dosvědčují dobré zacházení Saláhuddína s křižáky, když byl dobyt Jeruzalém. Zakázal jakékoli napadení jediného z nich, ba co více, vytvořil skupiny z muslimských strážů, které se staraly o bezpečnost v ulicích Jeruzaléma před jakýmkoli násilím či akcí pomsty proti křesťanům. Také dovolil arabským křesťanům vrátit se do svých domovů v Jeruzalémě a využívat všech svých práv, které jim byly odebrány po příchodu a obsazení Jeruzaléma roku 1099 po Kristovi křižáky, kteří je vyhnali z jejich domovů a utiskovali je.

Když Saláhuddín dobyl Jeruzalém, jeho rytířský duch se navíc projevil v úctě ke všem křesťanským posvátným místům. Když ho někteří muslimové požádali, aby nechal zbořit kostel "Zmrtvýchvstání" jako pomstu za to, co spáchali křižáci a co udělali s muslimskými posvátnými místy, zásadně to odmítl a navíc zvýšil ostrahu na ochranu kostelů a jiných modlitebních míst křesťanů. Vědci porovnávají tento velkorýšský postoj sultána

Saláhuddína po dobytí Jeruzaléma s postojem křižácků a jejich chování po obsazení Jeruzaléma o osmdesát osm let dříve. Křižáčtí princové se pyšili tím, že posvátné město dobyli a kolik v něm napáchali zla a krádeží, vloupali se do domů a mešit a vraždili. Dokonce jezdili na svých koních v ulicích města plných krve zavražděných muslimů. A nejpodivnější na tom všem je, že chudí křižáci, kteří byli propuštěni na svobodu sultánem bez výkupného, byli vystaveni utrpení ze strany křižácků žijících na pobřeží, tedy od jejich bratrů ve víře. Křižáčtí princové z Tripolisu, Antiochie a Súru odmítli přijmout tyto zajatce ve svých městech. Navíc je oloupili o tu finanční pomoc, kterou jim sultán dal. K tomu všemu majitelé evropských lodí odmítli vzít tyto chudé zajatce na své lodě a přepravit je z levantských a egyptských pobřeží do jejich vlasti, dokud jim nezaplátí obrovskou sumu. Toto počínání přimělo Saláhuddínovu muže přinutit tyto přepravce přepravit zajatce zdarma.

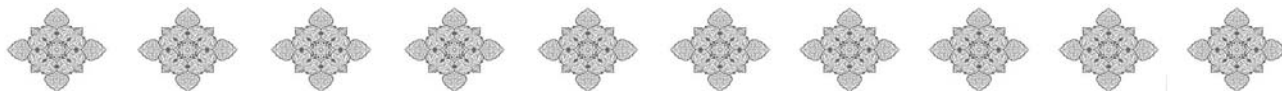
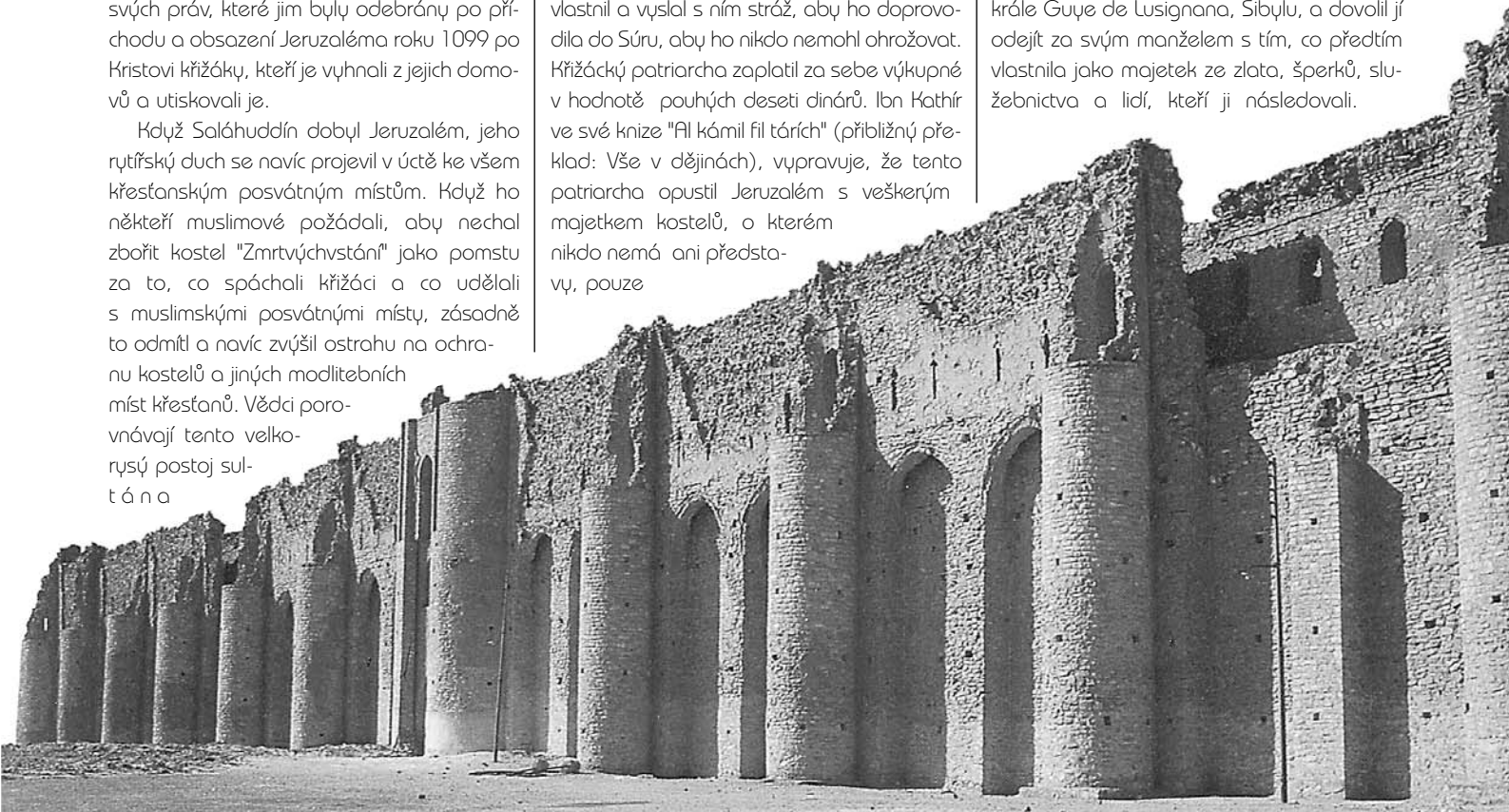
Současní historici také popisují velkorýšský postoj Saláhuddína ke křižáckému patriarchovi Jeruzaléma. Jak jsme již řekli, na jeho žádost propustil velký počet chudých křižácků bez výkupného a zároveň mu také dal svolení opustit Jeruzalém se vším bohatstvím, které vlastnil a vyslal s ním stráž, aby ho doprovodila do Súru, aby ho nikdo nemohl ohrožovat. Křižácký patriarcha zaplatil za sebe výkupné v hodnotě pouhých deseti dinárů. Ibn Kathír ve své knize "Al kámil fil táríh" (přibližný překlad: Vše v dějinách), vypravuje, že tento patriarcha opustil Jeruzalém s veškerým majetkem kostelů, o kterém nikdo nemá ani představu, pouze

Alláh Nejvyšší. A to udivilo mnohé Saláhuddínovy muže. Spatřili ho na vlastní oči odjíždět s několika vozy naloženými zlatem, drahokamy, nádobím vyrobeným z drahých kovů. A jeden ze sultánových rádců řekl sultánovi: "*Patriarcha odváží majetek v hodnotě více než dvě stě tisíc dinárů. Dovolili jsme jim odejít s jejich věcmi, ale není možné, abychom je nechali odejít s pokladnami kostelů a klášterů.*" Saláhuddín mu na to odpověděl, že patriarchu nemůže absolutně podvést a že je jeho povinností dodržovat dohodu uzavřenou s křižáky. Také řekl, že nedovolí, aby se o muslimech říkalo, že nedodržují smlouvu a sliby a že křižáci nikdy nezapomenou na slitování a dobré zacházení, které se jim dostalo od muslimů.

Saláhuddín a jeho štědrost vůči francským ženám

Během svých vítězství nad křižáky projevil Saláhuddín velkorýšost a štědrost vůči křižáckým ženám. A v první řadě ženám křižáckých princů, kteří proti němu bojovali u Hattínu. Po této bitvě udělal bezpečí ženě jednoho z křižáckých princů, která se jmenovala Achivia, ke které se choval hezky a s citem. Tato žena odešla se svými dětmi, přáteli a svým majetkem bezpečně a sultán ji nechal odvézt k jejímu manželovi Raymondovi, vládci Tripolisu. A když sultán dobyl Jeruzalém, propustil manželku křižáckého krále Guye de Lusignana, Sibylu, a dovolil jí odejít za svým manželem s tím, co předtím vlastnila jako majetek ze zlata, šperků, sluzebnictva a lidí, kteří ji následovali.

Také k vdově po Renaudovi se zachoval s velkou úctou. Dovolil jí odejít z Jeruzaléma se svými lidmi a propustil na její žádost jejího syna ze zajetí poté, co sultánův bratr al-Ádel dobyl pevnosti v Karaku a Šaubaku. Podle vyprávění Ibn Kathíra byl také štedrý k byzantským ženám, které se staly jeptiškami a některé z nich byly ženami byzantských králů. Propustil je a nechal je bezpečně dopravit do jejich vlasti za doprovodu svých strážů se vším, co měly.

Saláhuddín a jeho laskavost ke starcům a dětem

Rytířství Saláhuddína se neomezilo pouze na jeho chování k mužům a ženám, ale jeho laskavost zahrnuje i starce a děti. Mnohé prameny vypravují, že arabští muslimové roku 1191 (587 Hidžry) v Bejrútu zajali čtyřicet pět Franků a vyslali je sultánovi, který tehdy bojoval s křižáky v okolí Akky. Ibn Šedád, který byl očitým svědkem této události, vypravuje: *"Spatřil jsem tohoto dne jeho jemnost a slitování, jaké ještě nikdy nikdo neviděl. Mezi zajatci byl jeden dosti starý muž, který již neměl ani jeden zub v ústech a neměl již žádnou sílu, pouze takovou, která mu stačila k pohybu. A tak sultán řekl tlumočnickovi: Zeptej se ho: Co tě sem přivedlo, když jsi v takovém věku? A jak daleko je to odtud do tvé země? Muž odpověděl: Co se týče mé země, mezi ní a mnou je deset měsíců. A co se týče mého příchodu, mým cílem byla pouť do kostela Zmrtvýchvstání."* A tak Saláhuddínovi bylo líto tohoto starce a propustil ho a dal mu koně, na kterém se mohl vrátit bezpečně do křižáckého tábora. A Ibn Šedád vypravuje příběh o muslimech, kteří se vloupali do jednoho křižáckého stanu a ne-

šli z něj kojence, kterému byly tři měsíce. A když to jeho matka zjistila, celou noc hledala pomoc. A tak jí křižáctví princové poradili, aby šla do Saláhuddínova tábora a setkala se s ním, protože má moc dobré srdce a její prosbu neodmítne. A vskutku, žena se setkala se Saláhuddínem a plakala tak silně a hořce, že se jí zeptal na její příhodu. A tak mu řekli, co se stalo. Cítil velkou lítost a jeho oči zaslzely. Poté dal rozkaz hledat dítě a ihned ho přivést. Saláhuddín celou dobu zůstal stát, dokud nenašli a nepřivezli dítě, které předal matce a ta ho ihned nakojila. Poté poručil ženu s dítětem odvést do křižáckého tábora, kde byli všichni překvapeni a udiveni velkorysostí a milosrdenstvím Saláhuddína.

Jeho příběh se Lvím srdcem

Richard Lví srdce se účastnil třetí křižácké výpravy v letech 1189-1191, která měla za cíl získat zpět to, co Saláhuddín dobyl. Uskutčnilo se několik těžkých bitev mezi Richardem a Saláhuddínem a Richard se snažil dostat k Jeruzalému, avšak bez úspěchu. A proto byl nucen podepsat se sultánem příměří v Ramle roku 1192. Poté opustil Palestinu a vrátil se zpět do své vlasti. Co nás však nejvíce zajímá z těchto událostí, jsou lidské postoje Saláhuddína k jeho nepříteli Richardovi. Některé prameny vypravují, že Saláhuddín se dozvěděl, že Richard přišel o svého koně v bitvě u Jaffy (roku 1191). A tak mu poslal darem dva z nejlepších koní, jelikož se nesluší,

aby takový statečný král bojoval jako pěšák, myslel si Saláhuddín. Prameny také mnoho vypravují o postoji Saláhuddína k Richardovi, když roku 1192 těžce onemocněl. Historici popisují, že během své nemoci vyslal Richard své strážce s žádostí k Saláhuddínovi o zaslání ovoce, ledu, hrušek a broskví. Sultán bez jakéhokoli zaváhání jeho žádosti vyhověl a nechal mu poslat vše, co potřeboval během své nemoci. Velkorysost Saláhuddína otřásla Richardem tak, že vyslal své posly zpět k sultánovi, že mu velice děkuje a je mu zavázán. Existuje jeden příběh, ve kterém se říká, že sultán Saláhuddín byl velice smutný kvůli Richardovi, v určitém období jeho nemoci. A tak mu poslal svého osobního lékaře, který Richarda úspěšně léčil.

Saláhuddín byl tím nejlepším příkladem arabského a islámského rytířství v období křižáckých válek. Byl pramenem plným statečnosti, hrdosti, milosrdenství, věrnosti, tolerance a spravedlnosti. Svým rytířstvím si získal respekt a úctu Západu. A jestliže mnoho západních historiků přiznává, že to byl ten nejvelkorysejší nepřítel, se kterým se utkali během celé své historie, tak západní rytíři si přáli, aby Saláhuddín byl křesťanem. To bylo několik obrazů z arabského a islámského rytířství v jednom z nejtěžších období naší historie. A je naší povinností, abychom chránili toto rytířství a jeho zásady a aby nikdy nezemřely, a stejně tak abychom nedovolili je nikomu zanedbávat. Naopak, je třeba, abychom je oživil a praktikovali v naší kultuře a chování, a to v době, která mnohé z těchto hodnot a zásad postrádá.

Přeložila: Mgr. Noor Al-Tamimi

Pramen: časopis Al-Arabi, č. 551, Ša'bán 1425 (10/2004)

Autor: Adel Zejtin, profesor na Fakultě islámské výchovy -Kuvajt

Pozvání od ministra vnitra

Ministr vnitra České republiky Mgr. František Bublan pozval zástupce muslimské komunity v ČR na setkání, které se uskutečnilo v jeho úřadě dne 13. února 2006.

Pan ministr v úvodu poznamenal, že cílem svolaného setkání je v první řadě vyslechnout problémy muslimské komunity v ČR, diskutovat problematiku soužití s majoritní částí společnosti, islamofobii atd. a ne předjímat případný konflikt.

Ocenili jsme snahu MV o komunikaci s muslimskou komunitou. Dále jsme informovali o tom, jaké jsou naše zkušenosti ze styku se státní správou, s médií i s veřejností. Ministr vnitra potvrdil, že i on vidí jisté zjednodušující

přístupy části médií, čímž dochází k šíření zkreslených informací, a upozornil na nutnost osvěty širší veřejnosti.

Dále jsme diskutovali o situaci v české muslimské komunitě a o jejích odlišnostech oproti většině západoevropských států. Dalším tématem setkání byla integrace muslimů do české společnosti a migrační politika ČR. Nebylo možné pominout ani otázky svobody slova a její hranice ze strany médií, což bylo aktuální téma v souvislosti s uveřejněním karikatur Proroka v některých evropských denících.

Zdůraznili jsme potřebu multikulturní výchovy na školách, která by odbourala existující předsudky a stereotypy. Sdělili jsme panu mi-

nistrovi, že podle našeho názoru je naprostá většina muslimů v ČR otevřena dialogu, má snahu se integrovat do společnosti a ztotožňuje se s povinností respektovat právní řád ČR. Integraci je však třeba chápat nikoliv tak, že se lidé vzdají svých tradic, ale že je využijí pozitivním způsobem pro společnost.

Ministr vnitra zmínil svůj návrh na uspořádání diskusního semináře pro širší veřejnost o životě muslimské komunity a návrh na uspořádání semináře pro policisty k danému tématu. Na závěr vyslovil přesvědčení, že na toto úvodní setkání naváže řada dalších, která již budou zaměřena na konkrétní témata a jejichž výsledkem budou aktivity napomáhající bezproblémovému soužití muslimské komunity s majoritní částí společnosti.

Vladimír Sáňka

Předislámská Arábie a její kmeny - I. část

Území původního domova Arabů tzv. **džazíratu 'l-'arab** (ostrov Arabů) je zcela výstižný, neboť Arabský poloostrov je ze tří stran obklopen mořem a na severu jej od zemí Úrodného půlměsíce odděluje rozsáhlá poušť. Podél Rudého moře se táhne poměrně úzký pás neúrodné nížiny zvané Tiháma, za ní se v severní polovině zvedá hornatý kraj Hidžáz, který různými směry protínají četná údolí přecházejících do nížinatých oblastí. Na východě se rozprostírá náhorní planina Nadžd, která vede směrem k Perskému zálivu, kde na severu přechází v písčité oblasti zvané Malý a Velký Nafúd a na jihovýchodě ji vyplňuje ohromná poušť zvaná ad-Dahná ar-Rub' al-Chálí. V pouzavé malé jihovýchodní části Nadždu leží jeho nejúrodnější kraj Jamáma využívající umělého zavlažování z podzemních zdrojů k pěstování datlových palem, pšenice a ječmene. Údolí (tzv. **wadí** - vyschlá koryta řek, která se během zimního období plní vodou) dávají Hidžázu a Nadždu charakteristický ráz.

Napříč Hidžázem a Nadždem procházely karavany z jižní Arábie až do jihopalestinské Gazy a pak dále do Sýrie a Egypta. Z Mekky a Medíny se karavany vydávaly dále do Perské-

ho zálivu a jižní Mezopotámie. Podél karavanních cest, v údolích a na místech, jež poskytovala dostatek vláhy, vznikaly oázy a města. Přírodní podmínky však nutily převážnou část obyvatelstva severozápadní a centrální Arábie ke kočovnému životu.

Jihovýchodní část Arabského poloostrova je odlišná. Na východě je ohraničena neschůdným hornatým územím 'Asír, které přechází v mohutný horský masív na území Jemenu. Území samotného Jemenu nazývané starověkými autory Arábia Félix (Šťastná Arábie) má vhodnou polohu i klima pro intenzivní zemědělství a usedlý život, který byl předpokladem pro vznik centralizovaných států.

Vysoké hřebeny hor zachycovaly při periodických srážkách mnoho vody, která byla odváděna do cisteren a přehrad, ze kterých se pak po celý rok zavlažovala pole, sady a palmové háje. Vyspělé zemědělství v této oblasti přispělo ke karavannímu i námořnímu obchodu (aromatické látky, zlato, drahokamy, vzácné koření apod.). Jednou z největších vodních nádrží byla přehrada v Ma'ribu ležící 192 km východ-

ně od San'á, vybudovaná v 1. tis. př. Kr. Kolem roku 450/451 došlo k jejímu definitivnímu protřetí, které přineslo zhoršení životních podmínek. V důsledku toho se zdejší arabské kmeny vydaly na severozápad.

Nejstarším známým národem, který lze považovat za čisté Arabů, jsou lidé Šeby v Jemenu. Zmínky o tomto národu existují již v 25. století před Kristem. Jejich civilizace rozkvetla a rozšířila se v 11. stol. př. Kr. Sabejská říše s hlavním městem Ma'ribem v centrálním Jemenu udržovala spojení s dalšími státy Qatabámem a Hadramautem na jihu a východě Jemenu. V 1. stol. př. Kr. se na jihozápadě od Ma'ribu objevila nová dynastie Himjarců. Od 1. stol. př. Kr. byla jižní Arábie svědkem neustálých bojů a válek mezi jednotlivými dynastiemi a starými říšemi. Ve 3. stol. Himjarci I. sjednotili pod svou vládou jižní Arábii a později připojili i Hadramaut. Od roku 300 až do příchodu Islámu v Jemenu vládnul známý kmen či rod Himjarců II. Po době stabilizace a rozkvětu před rokem 300 přišel úpadek a rozpory a jejich vládu provázely povstání a kmenové války, které jejich vládu postupně oslabily a oblast se postupně dostala pod nadvládu cizích velmocí - Byzantské říše a Persie.

Předislámská Arábie a její kmeny

Mgr. Jana Al Oukla

Čtvrté století je dobou soupeření těchto dvou velmocí o tuto obchodně strategickou oblast. Na jedné straně stojí Byzantská říše, která našla spojence v křesťanském Aksúmovském státě v Etiopii a na druhé straně Sasánovská říše v Persii.

Jemen se ale setkal s Evropany v roce 24 př. Kr., kdy Římané pod vedením Aelia Galla dobyli 'Aden a získali tak možnost podílet se na prosperitě jihoarabského království. Pronikající křesťanství pak později nacházelo podporu u některých vládnoucích rodů. Oporou Východobyzantské říše se stal Nadžrán, bohatá oáza na severním pomezí jižní Arábie. V roce 370 Východobyzantská říše pomohla poprvé Etiopanům k okupaci Jemenu tím, že vyvolala konflikty uvnitř království jak v Hamdánu a tak v Himjaru. Etiopie okupovala Jemen až do roku 378, kdy byla znovu obnovena jeho nezávislost. Po obnovení království se začaly objevovat trhliny na přehradě Ma'rib, které vedly až k velké povodni v roce 450 nebo 451, která způsobila definitivní pád Jemenské civilizace a rozehnala jeho národy. Největšími čisté arabskými kmeny (Qahta-

novci), které odešly do různých částí Arabského poloostrova, byli Himjarovci (Quda'a, který se usídlil na okraji pouště v Iráku, a kmen Kachlanovců, který sloužil Byzantincům a chránil obchodní cesty. Tento kmen se později rozvětvil na čtyři hlavní skupiny:

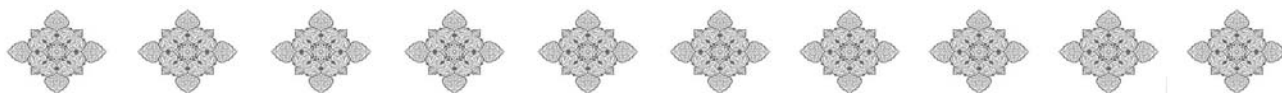
1. kmen al-Azd, kteří se usídlili v Hidžázu v Medíně (kmen Chazradž), Mekce (kmen Chuza'a), v Ománu (Azd) a na hranicích Sýrie (dynastie Ghazzánovců).
2. Lachmovci se sídlem v Hírátu
3. Banú Taj na severních hranicích
4. Kinda, kteří osídlili Nadžd

Himjarská říše v Jemenu se v 5. stol. přiklonila k podpoře Persie. Některé rody, které přijaly židovství, se snažily ovládnout celou říši a tím ohrožily zájmy Byzantinců. Záminkou pro vojenskou akci se stalo pronásledování křesťanů králem Dhú I-Nuwásem, který v roce 523 vyslal velkou výpravu proti křesťanům v Nadžránu, aby je přinutil konvertovat k židovství. Když odmítl, dal je za živa upálit. Tento hrůzný čin způsobil velký hněv mezi křesťany a zvláště u byzantského císaře Justiniana, který vyslal 70 tis. válečníků, aby pomohli Etiopanům znovu dobýt Jemen. K druhému dobytí

Jemenu došlo v roce 525 pod vedením Eriata, který porazil jemenského krále a byl jmenován

vládcem Jemenu. Později v roce 534 byl zavražděn jedním ze svých velitelů armády, Abrahou, který využil sabejského povstání proti byzantské okupaci a po usmíření s vládcem Etiopie převzal vládu nad Jemenem. Považoval sám sebe za nemocnějšího panovníka v oblasti, a když viděl množství lidí, které každoročně proudí do Mekky, dal postavit honosný chrám, v domnění že se stane poutním místem Arabů. Když se tak nestalo, asi roku 570 se vydal v čele vojska, které doprovázeli sloni, aby zničil Ka'bu - jeho vojáci jsou proto známi jako Lidé slona. Vojsko bylo rozprášeno a na Boží příkaz postiženo nemocemi a sám Abrahama po příjezdu do San'á zemřel.

Po události slona se v roce 575 lidé Jemenu dostali pod vládu Ma'dikariba ibn Sajfu Dhú Jazina al-Himjarího, který se spojil s Peršany. Díky perské pomoci se zbavil etiopských okupantů. Obnovil himjarskou vládu nad Jemenem a stal se jeho králem. Ma'dikariba byl zabit etiopským služebníkem a tím ztratil kmen Dhú Jazin vládu nad Jemenem. Peršané pak sami ovládli jižní Arábii a přičlenili ji ke své říši.

Perský král Kisra jmenoval perského guvernéra nad San'á a učinil tak Jemen svou kolonií. Perští vládcí vládli stabilně v Jemenu až do příchodu Islámu, kdy poslední z nich Badhan přijal roku 638 Islám.

Severní a centrální část Arabského poloostrova

Nejstarší zprávy o Arabech přinášejí asyrské nápisy, které hovoří o kočovnicích ze Syrské pouště, a nazývají je Aribi. Toto slovo se objevuje poprvé v písemnostech asyrského krále Šalmenesera III. popisující jeho vítězství nad skupinou vůdců a z nichž se jeden jmenoval Džindibu Aribi. V asyrských a babylonských rukopisech se často odkazuje na kočovné obyvatelstvo na severu Arábie - Aribi a domestikaci velbloudů v době někdy mezi 1500 a 1200 př. Kr. V Bibli bylo poprvé jméno Arab použito v druhé knize Letopisů 17.11 odkazující na kočovníky z východního břehu Jordánu v době krále Jehosopata (přibližně 900-800 př. Kr.), ale nejčastěji se zde objevuje název Ismaelitě. Další, již řecké a latinské zprávy, hovoří o dvou hlavních státech. Jedním bylo Nabatejské království s hlavním městem Petrou na území dnešního Jordánska. A druhé bylo království Palmyrské na území dnešní Sýrie. Pouštní a stepní území mezi Palestinou a Sýrií na západě a Mezopotámií na východě ovládaly nezávislé arabské dynastie a kmeny. Od prvního století nastala důležitá změna. Centrální moc byla oslabena a došlo k politickému rozpadu, který vedl k postupné beduinizaci. Krátce před Islámem ovládl kočovný způsob života většinu obyvatelstva Arabského poloostrova.

V severním Hidžázu na jih od Nabatejského království v oáze Deddan (dnešní al-'Ulá) vznikla r. 160 př. Kr. lihjánská dynastie, kterou tvořilo několik minejských rodů ze severní Arábie. Ty se zde usadily již někdy kolem 4. stol. před Kr. Tato dynastie byla ekonomicky i kulturně závislá na jižní Arábii a jejich stát zanikl s pronikáním Nabatejců. Nabatejci tvořili rodový svaz, který se objevil v Zajordánsku už koncem 4. stol. př. Kr. Zdrojem jejich obživy bylo zemědělství a obchod. Byli silně ovlivněni helénistickou a římskou kulturou. Založili prosperující říši se skalním městem Petrou mezi Mrtvým mořem a Akkabským zálivem, které se těšilo velké prosperitě. Roku 105 se nabatejské království stalo římskou provincií.

V severní Sýrii vzniklo r. 265 významné království v Tadmuru. Palmyrské království se za vlády královny Zenobie pokusilo o osamostatnění, ale r. 273 bylo ovládnuto císařem Aureliánem a připojeno k římské říši.

Centrální Arábii resp. Jižní Sýrii ovládal kmen Ghassánovců s centrem v oáze Dúmatu 'l-Džandal. Zabýval se chovem dobytka a zemědělstvím. V 6. stol. př. Kr. až do 4. stol. ovládal území sahající až k jihoarabskému Nadžránu. Jeho panství se zhroutilo roku 613/614 a jejich poslední král Džabaláh ibn al-Ajhum se obrátil na Islám ze vlády 'Umara ibn al-Chattába po bitvě u Jarmúku.

V jejich sousedství pobývali kočovní safatejští Arabové. Safatejci žili kočovným životem mnohem dále na severu v oblasti Syrské pouště jihovýchodně od Damašku až po střední Eufkrat asi do 3. stol.

Hranice Sýrie byly ovládány kmenem Quda'a, který se zde usadil po vyhnání Peršanů. Byzantinci využívali tento kmen k ochraně své hranice jak proti beduínským kmenům tak Peršanům. Nejznámějším králem, kterého Byzantinci jmenovali, byl Zijád ibn al-Habullah, který si udržel autonomii od 1. až do 2. století. Kmen Quda'a byl poražen Ghassánovci, kteří od r. 529 ovládli syrské Araby na hranicích a zajišťovali Byzantincům bezpečnost jejich hranic.

Koncem 2. stol. přesídlil z Hadramautu do Nadždu velký svazový kmen Kinda, který

získal nadvládu nad severoarabskými kmeny. Roku 460

byla založena kindská dynastie se sídlem v neúrodnější části Nadždu v kraji zvaném Himá Daríja. Dynastie ovládala od konce 5. do 6. století velké části střední a severní Arábie. O její moci také svědčí udržování diplomatických vztahů s Byzancí. Stát zanikl roku 530 díky vnitřním rozbrojům.

Peršané si rychle podmanili Araby žijící v jejich sousedství na hranicích jejich království. Prvním sasánovským vládcům se podařilo vyhnat kmen Quda'a do Sýrie a později ovládnout Híru na dolním toku Eufratu i zbytek irácké pouštní oblasti spadající pod kmeny Rabi'a a Muddar v Mezopotámii. Bylo pro ně však nemožné tyto kmeny přímo ovládnout, aby před nimi chránily jejich hranice. Z taktických důvodů proto jmenovali jednoho z kmenových vůdců králem. Díky tomuto spolenectví mohli také využívat těchto místních arabských kmenů proti Byzantské říši a jejich spojencům. Soužití těchto arabských kmenů provázely neustálé boje a potyčky.

Během vlády Šáhpura ovládl Híru a Anbar 'Amr ibn Udaj al-Lachmí (vládl 268-288), který založil dynastii jihoarabského rodu Lachmovců. Díky své poloze se tento stát stal spojencem sasánovské říše a vládl v Híře až do roku 604. Lachmovci byli křesťanští Arabové, kteří podporovali nestoriánskou církev pronásledovanou v Byzanci. Konec jejich vlády učinili sami Peršané, když perský král Chosrava po místních neshodách ustanovil Ijásu ibn Qubajse at-Ta'ího z kmene Šajbán králem Híry. Vůdci arabských kmenů však s volbou nesouhlasili a vyhlásili kmeni Šajbán válku. Bitva se uskutečnila na známém místě zvaném Dhí Qar na území Iráku brzy po narození Proroka. Ijas zvítězil a definitivně převzal vládu nad Hírou. Jeho nástupce Azadhabah vládl v letech 614-631. Po jeho smrti převzali vládu do svých rukou opět Lachmovci, kteří byli po osmi měsících své vlády poraženi muslimskou armádou pod vedením Chálida ibn al-Walída.

Hidžáz

Domovem většiny obyvatelstva Arabského poloostrova jsou rozsáhlé polopouště a stepi s centry soustředícími se do měst a oáz Hidžázu. Jedním z výrazů pro různé druhy stepí a pouští, kterými arabština oplývá, je slovo *bádíja*, od něhož je odvozen tvar *badawí* (pl. *badu*) tj. beduín. Základem pro život beduínů je chov zvířat – velbloudů, ovcí a koz. Beduíni udržovali pravidelné styky s oázami a městy a čile vyměňovali zbo-

ží. Ze strany beduínů často docházelo k nájezdům a drancováním. Důsledkem toho byly vzájemné dohody mezi oázami a okolními kmeny, na základě kterých beduíni chránili příslušnou oblast před nepřátelskými vpády. Za tuto ochranu dostávali potraviny, zbraně a jiné výrobky. Za podobných podmínek poskytovali ochranu (*himája*) také karavanám. Kočovní kmeny byly trvalou hrozbou pro okolní státy. Díky své bojové taktice náhlých přepadů, znalostem terénu, manévrovacím schopnostem byli schopni porazit i mnohem lépe vyzbrojená vojska.

Tradiční arabská společnost se dodnes dělí na beduínskou civilizaci *badáwa* a městskou usedlou civilizaci *hadára*⁵. První a nejvyšší kmenovou jednotkou byl kmenový svaz (*qabíla*, pl. *qabá'il*), v jehož čele stál nejvyšší náčelník (šajch, *sajjid*). Svaz pod sebe sdružoval jednotlivé kmeny (*'ašíra* pl. *'ašá'ir*). Kmen tvořil základní politickou a vojenskou jednotku, která měla své kmenové území (*díra*, pl. *dijár*) a svého kmenového náčelníka. Náčelník byl vybírán z významných nebo bohatých rodů, ale neměl výkonnou moc. Mohl radit, dávat doporučení ve shodě s názorem většiny nebo členů kmenové rady (*madžlis*), který rozhodoval o závažných otázkách života kmene. Pod kmenem stál klan (100-150 stanů), který vlastnil prameny vody a pastviny ve vymezené oblasti. Klan byl tvořen jednotlivými rody sestávající se s patrilineární skupiny pokrevních příbuzných a menší jednotku tvořil dům (1 stan, *bajt*). Během 5. a 6. století se začaly prohlubovat sociální rozdíly uvnitř kmenů, které vedly ke vzniku bohatých privilegovaných rodů, které soustředily do svých rukou bohatství majetek. Začalo tak docházet k častějším rozporům, válkám a k rozpadu kmenové struktury⁶.

Pro hospodářský život Arabského poloostrova měly velký význam hidžázké oázy a města. Mekka, Jathrib (Medína) 370 km severně od Mekky, města v údolí Wádí al-Qurú, Fadak, Chajbar a Tabúk. Jathrib proslul svými palmovými háji, polnostmi, zahradami, produkcí datlí, pšenice, ječmene, ovoce a zeleniny a podílel se na dálkovém obchodu, neboť jeho vodní zdroje mu umožňovaly celoroční zavlažování úrodné půdy. Jathribskou oázu (o ploše 30km²) tvořila řada vesnic a zemědělských usedlostí, které obývaly jednotlivé rody nebo celé kmeny. Žily zde 3 židovské kmeny a vedle nich kmeny Aws a Chazradž, které se přistěhovaly z jižní Arábie. Jejich soužití provázely spory a konflikty plynoucí nejen z pře-

trvávajícího nepřátelství mezi severními a jižními Araby, ale zejména z etnického původu, neboť se někteří pokládali za židy, kteří se vystěhovali z Palestiny po neúspěšných povstáních proti Římu, i když převládá názor, že byli judaizovaní Arabové.

Další významnou oázou byl Tá'if 80 km jihovýchodně od Mekky obývaný kmenem Thaqif, jehož členové byli obchodníci. Kraj kolem této oázy byl pokládán za nejúrodnější v celém Hidžázu a byl také zásobárnou potravin pro Mekku.

Mekka ležela v neúrodném údolí a vznikla jako karavanní zastávka u pramene Zamzam na obchodní cestě z jižní Arábie do Palestiny. Za svou prosperitu vděčila obchodu a také svatyni Ka'bě, ke které jako k náboženskému centru ročně přicházely tisíce poutníků z celého Arabského poloostrova. Uvnitř i v okolí svatyně se nacházely sochy pohanských božstev, které sem Qurajšovci a ostatní kmeny umístili, aby je uctívali. Ka'ba byla obklopena posvátným územím (*haram*), v němž bylo zakázáno zabíjet a prolévat krev.

V dávných dobách byla Mekka spravována prorokem Isma'ilem, který byl po celý svůj život strážcem Ka'by. Oženil se se Sajjadou, dcerou Mudada ibn 'Amra z kmene Džurhum. Zemřel ve věku 137 let a zanechal 12 synů⁷. Prorok Isma'il se svým otcem prorokem Ibrahímem započali podle Boží vůle stavbu Ka'by⁸. Prorok Muhammad řekl: "Toto místo je posvátné od doby stvoření nebe a země. Proto je v Boží posvátnosti⁹." Když byla Ka'ba téměř dokončena, prorok Ibrahím požádal svého syna Isma'íla, aby přinesl kus dobrého kamene, který by lidi vedl při jejím obcházení. Isma'il přinesl černý kámen – "al-hadžar al-aswad" z hory Buq-bís, ke které ho přivedl archanděl Džibríl. Prorok Ibrahím černý kámen položil do místa zvaného Rukún. Pak odešli s dalšími následovníky do údolí al-Miná a na Arafát, kde obětovali zvíře. Po návratu do Mekky vykonali obcházení Ka'by. Prorok Ibrahím se vrátil do Sýrie a každoročně se vracel do Mekky, aby vykonal pouť.

Po smrti proroka Isma'íla nastoupili dva jeho synové: Nabit, za jehož potomky jsou považováni Nabatejci, a Qidar, jehož potomci zůstali v Mekce a vzešli z nich Adnanovci. Později se přenesla vláda na jejich dědečka z matčiny strany Mudada ibn 'Amra al-Džurhuma a tak vládu nad Mekkou přešla na kmen Džurhum. Potomkům Isma'íla zůstala patronace Svatého místa. Adnan-

ovci se arabizovali a se rozdělili na kmeny Arábie (Ijád, Anmar, Rabi'a a Mudar), které získali politickou sílu a stali se vůdci Arabů.

Babylonský král Buchtanassar při druhé invazi v roce 587 př. Kr. vyhnal Adnanovce do Jemenu a dalších oblastí, zatímco Izraelité uprchli do Sýrie a s nimi i Ma'ad z kmene Džurhum, který se po oslabení Buchtanasarova tlaku vrátil zpět do Mekky, ale našel zde jen několik lidí ze svého kmene. Kmen Džurhum ovládal Mekku přibližně 2 stol., ale díky zhoršujícím se životním podmínkám začal zabavovat majetek návštěvníků i poutníků přicházejících do Mekky. Okolní obyvatelstvo se vzbouřilo a za pomoci kmene Chuza'a kmen Džurhum vyhnali z Mekky. Jejich vůdce ještě před útekem z Mekky do Jemenu stihl zasypat místo pramene Zamzam a pohřbit tam mnoho vzácných věcí. Podle Ibn Ishaqa se vypráví, že byli zasypáni dva zlatí jeleni z Ka'by společně s černým kamenem¹⁰.

Za vlády kmene Chuza'a nad Mekkou si získal největší úctu kmen Mudar a po něm kmen Tamím. Členové jednotlivých rodů tohoto kmene se těšili mnohým privilegiím. Vedli poutníky z Arafy do al-Muzdalifa a během obřadů v den Oběti v údolí Miná, neboť museli jako první vejít do Miná a vykonat kamenování. Strážci posvátného městečka se stala Ibn Adije z kmene Kinan.

Kmen Chuza'a vládl od 2. stol. v Mekce 300 let, během kterých se jednotlivé kmeny a rody Adnanovců rozšířily do Nadždu, Bahrajnu a Iráku, kde se usadily. Kmeny Banú Bakr a Tamím se usadily v Bahrajnu, Banú Hanífa v Hadžru hl. m. Jamamy, Banú Taghallub na břehu Eufratu, Banú Tamím v Algiers, Banú Sulajm v oblasti Medíny, Banú Saqífa v Tá'ifu, Banú Asad v Kúfě a Banú Kinana v Tahamě. Tyto nejednotné kmeny byly sjednoceny až Qurajšovci, kteří svůj původ odvozují od vůdce kmene Muddar Fihra ibn Málíka nazývaného Qurajš.

Pokračování v příštím čísle

¹ Zakladatelem sasánovské dynastie byl Artadžír I. (224-651).

² (Korán Souhvězdí 85:4 "Byli zabiti lidé přikopu, ohně stále živěného palivem! Zatímco okolo seděli, jsou svědky toho, co s věčnými dělali")

³ *Ar-raheeq al-makhtúm (The Sealed Nectar) Sa'í-ur-Rahmán Al-Mubarakpuri, str. 66-67*

⁴ *Anbar irácká provincie dnes s hl. městem Ramádím*

⁵ *Čas království a říší. Mukaddima (Úvod do historie), Ibn Chaldún, Praha 1972, str. 123, 292*

⁶ *Čas království a říší. Mukaddima (Úvod do historie), Ibn Chaldún, Praha 1972, str. 327-328*

⁷ *Genesis 25:17*

⁸ *Stories of the Prophets, Ibn Kathír, Beirut, str. 155-159*

⁹ *al-Buchárf 3189*

¹⁰ *Ibn Hishám 1/114,115*

Před nedávnem zveřejnila jedna ze slovenských muslimek svou "Výzvu k muslimům v SR", která by mohla být zajímavá i pro muslimskou komunitu v České republice. Proto ji zveřejňujeme v českém překladu:

Milí muslimové!

Jedna zkušenost, která mě nedávno potkala, mě přinutila k hlubšímu zamyšlení nad naší komunitou na Slovensku. A proto jsem se rozhodla podělit se s vámi o své úvahy i obavy. Věřím, že někomu rozšíří obzory ...

Žijeme v zemi s převahou nemuslimského obyvatelstva, v moderní době s různými vymoženostmi, ale i pokoušením. Je to důvod k tomu, abychom se proto izolovali a žili ve svém mikrosvětě ohraničeném stěnami svého domu? Někteří jsou toho názoru, že ano... Prý je to tak správné a budeme-li si odříkat světské radosti, dostaneme se do Ráje...

Proč bychom se však s tím měli spokojit, nebo na to dokonce spoléhat? Co když se nedožijeme zítřka? Každý den bychom měli prožít napln s vědomím, jako by byl tím posledním.

Prorok Muhammad (mír s ním) řekl: *"Využij pět věcí před tím, než se objeví pět jiných: Svoje mládí před stářím, zdraví před nemocí, bohatství před chudobou, volný čas před*

vhodné a zakazovat zavrženímhodné. A takoví budou blažení."

(Korán, 3:104)

Ideální muslimská společnost je šťastná, bez konfliktů či pochybností, sebejistá, silná, jednotná a kvetoucí. Vítá vše dobré, přikazuje, co je správné a zakazuje, co je špatné.

Nesmíme se však povyšovat ani nadřazovat nad nevěřícími či jinověrci, vždyť všichni pocházíme od jednoho Jediného Boha a k Němu se navrátíme. I já jsem byla ještě donedávna jednou z nich... A nikdy nevíme, kdo bude dalším, komu Alláh otevře srdce pro Islám. Proto budme v tomto směru ctižádostiví a aktivní. Budme hrdí na to, že jsme muslimové! Nebojme se dialogu a věcné konfrontace. Měli bychom se vždy chovat zdvořile a příjemně.

Další nutností je, že bychom měli vědět, jak odpovídat na otázky. Lidé se nás často ptají a my jim neumíme dát přesnou a jasnou odpověď nebo odpovídáme rozporuplně. Nesmíme hned zaujímat nepřátelský postoj nebo se stavět do protiútoky. Vždyť naše chování, vystupování a naše skutky hovoří za nás.

Týká se to hlavně nás – žen, vždyť hidžáb je jasnou identifikací: Aha, toto je muslimka. Hidžáb však není jen pokrývkou hlavy. Je ztělesněním morálního chování, podtrhuje ženskou čest a důstojnost. Chrání nás před nepříjemnými

tento svět pohltit a zapomeníli jsme na naše skutečné poslání. Vždyť vše, co děláme, děláme pro Alláha a pro naše dobro na Onom světě. Převládá však svět konzumu a duchovní hodnoty se vytratily. Bohužel to platí i o mnohých muslimech.

Prorok Muhammad (mír s ním) řekl: *"Věřící jsou ve vzájemné laskavosti, slitování a soucitu jako jedno tělo. Když jeden orgán zasáhne choroba, projeví se to na celém těle nespavostí a horečkou."*

Podle Abú Hurajry (nechtě je s ním Alláh spokojený), který převyprávěl, že Prorok (nechtě mu Alláh žehná a dá mír) řekl: *"Když člověk dostává otázky ohledně vědomostí (o víře) a on je zatajil, dostane v Den zmrtnýchvstání ohnivou uzdu."* (podle Abú Dáwúda)

Poučení:

1. Je potřebné předávat vědomosti, hlavně co se týká náboženství.
2. Zatajování vědomostí o své víře je jedním z nejvážnějších hříchů, za které je hrozný trest.

Vzájemné poznávání se, nikoliv nevráživost, určuje základ mezilidských vztahů. Mezi zdroje konfliktů patří lidská náklonnost k materiálním zážitkům, jakož i vztah k pojmům jako je dobro a pravda. Ano, jsou to právě mezilidské vztahy v naší komunitě, které mě trápí a znepokojují. Vadí mi bezcharakterní chování některých našich bratrů a sester, využívání se navzájem. Když někdo něco potřebuje nebo se něco dává, jsou vždy při tom. Ale když je potřeba nezištně pomoci nebo něco opravit, většina je zaneprázdněná a nemá čas... Vidím to já, vidí to i ostatní. Mrzí mě to však i proto, co si o nás myslí lidé - nemuslimové. Říká se jedno, ale realita je diametrálně odlišná od ideálu.

Povinností čestného muslima a muslimky je to, aby byl v rámci svých možností prospěšný své společnosti.

Máme se mít vzájemně rádi, protože jsme muslimové. Jen pro víru... Samozřejmě jsme každý jiný, máme různé sny a tužby, různé názory, každý vynikáme v něčem jiném a máme i slabé stránky. Nejkrásnější na celé věci je to, že jeden doplňuje druhého a dohromady tvoříme celek. A tím spojovacím lankem k našim srdcím je právě Islám.

Slova a činy musí být jednotné.

Byl jeden jeden chlapec, který byl velmi mlsný a stále chtěl od svého otce nějaké sladkosti. Otec však byl chudý a neměl vždy dost peněz, aby mohl svému synovi vyhovět. Otce to trápilo a přemýšlel, jak má syna odnaučit jíst tolik sladkostí. Blízko jejich domu žil jeden vážený člověk a otec se rozhodl, že k němu se

Slovo k muslimům v SR

zaneprázdněním a svůj život před smrtí."

Ibn 'Umar říkával: *"Když se dožiješ večera, neočekávej, že se dožiješ rána a ber ze svého zdraví pro svou nemoc a ber ze svého života pro svou smrt."* (zaznamenal al-Bucháří)

Posel Alláha také varoval před následky izolace a rozdělení se, doma i na cestách. Radil lidem, aby se spojovali a sjednocovali: *"Satan se chystá pokoušet jednoho i dva, ale když jste tři, přestane se o vás zajímat."* (Málik)

Osobně se domnívám, že právě místo, kde žijeme, nám předurčuje velkolepé poslání, a to - prezentovat Islám v této zemi. Je to dokonce naší povinností!

"Lidé, věru jsme vás stvořili z mužů a ženy a učinili jsme z vás národy a kmeny, abyste se vzájemně poznali. Avšak nejvznešenější z vás před Alláhem je ten, kdo je nejbohabojnější. A Alláh je vševědoucí a dobře zpravený."

(Korán, 49:13)

"Nechť stane se z vás obec, která bude vyzývat k dobrému, přikazovat

pohledy a dodává sebejistotu. Teď si možná někdo řekne, ale vždyť je to nebezpečné nosit šátek teď a v těchto podmínkách. Možná... Mohu vás však ubezpečit, že já jsem se za 10 let nošení šátku setkala jen s pozitivními reakcemi, lidé byli mile překvapení, že jsem úplně normální žena s chutí do života, která pracuje, prožívá každodenní radosti a starosti a dokonce má svůj vlastní názor!

A to je přinutilo zamyslet se nad cestou, která vyznává víru v Jednoho Jediného Boha a ohromilo je zjištění, že jedna věc jsou tradice a zvyky a Islám je často něco úplně jiného. Islám, který znamená odevzdání se do vůle Alláha a dodržování Jeho přikázání. Kdyby nošení šátku bylo riskantní nebo ohrožovalo život ženy, Alláh by jej nenařídil. Protože On ví nejlépe...

Samozřejmě že je pohodlnější zůstat v ústraní a být pasivní. Ale domnívám se, že v dnešní době je to nemožné. V době, kdy je Islám očerňovaný a muslimové jsou atakováni nenávisťnými poznámkami apod., není možné mlčet a zůstat izolovaný. Jakkoliv pasivita a nic nedělání pro naši víru je důsledkem dneška. Jaksi nás

synem zajde a poprosí ho, aby chlapci domluvil. Když přišli k tomu váženému muži, otec ho poprosil, aby synovi domluvil. Ten muž je však požádal, aby přišli až za měsíc. Bylo to proto, že ten muž sám měl velmi rád sladkosti - jak by tedy mohl domlouvat chlapci, aby přestal mlsat? Během toho měsíce muž přestal jíst sladkosti a když za ním otec se synem znovu přišli, mohl chlapci domluvit. Od té doby se chlapec polepšil a skutečně přestal mlsat.

Co z toho plyne?

Pro muslima je důležité nejen to, co říká, ale hlavně to, jak se chová.

Dále Alláh v Koránu říká: **"Vy, kteří věříte! Poslouchejte Alláha a poslouchejte posla a ty, kdož mezi vámi mají autoritu!"** (Korán, 4:59)

Neznamená to však, že muslim slepě uposlechne i v případě, že mu je přikazováno zlo

nebo něco, co je v rozporu s Alláhovým zákonem, protože Posel Alláha (mír s ním) řekl: *"Poslušnost je pouze v tom, co je dobré."* A též řekl: *"Není poslušnosti ke stvořenému, když to znamená neposlušnost ke Stvořiteli."*

Být upřímný k řadovým muslimům znamená pomáhat jim v následování Pravdy, pomáhat jim v jejich životě a v krizových situacích, ukázat jim správnou cestu, varovat je před nevírou a pokrytectvím a pomáhat jim v boji proti zlu. Znamená to také je neoklamat a nepodvést, přikazovat a ukazovat jim jen to, co je vhodné a varovat je před špatností. Mít respekt ke starším a být shovívavý k mladším. Znamená to také očistovat a hájit jejich čest, jméno a majetek.

Prorok (nechť mu Alláh žehná) řekl: *"Kdo se nestará o potřeby a problémy muslimů, ten není jedním z nich."*

Milé sestry a vážení bratři, pokusme se nahlédnout do svých srdcí... Zjistíme, že ve snaze podobat se ostatním potlačujeme dobro v nás samých, kterým nás obdaroval Alláh Nejvznešenější. Stačí úsměv, milé slovo a hned je den krásnější. Jsou to maličkosti, které nás sblíží. A konec konců nezapomínejme, že z malých věcí se rodí věci velké...

Ať nám v tom Alláh pomáhá.

Na závěr dovolu citovat tento krásný verš: **"...milosrdenství Mé objímá všechny věci. Já zapíši dobré těm, kdož bohabojní jsou a dávají almužnu, a těm, kdož uvěřili ve znamení Naše, a těm, kdož následují Posla, proroka neučeneho..."** (Korán, 7:156-157)

Vaše sestra v Islámu,
Zuzana Hasna

V jedné z londýnských mešit začal působit nový imám, který se do Londýna přistěhoval. Ke své cestě do mešity a zpět domů používal autobus - jezdil obvykle stejnou autobusovou linkou a za volantem viděl vždy stejnou tvář řidiče.

Během jedné cesty, když si chvatně přepočítal vrácené peníze, imám zjistil, že mu řidič vrátil o 20 centů navíc. Ihned si pomyslel, že musí peníze vrátit, protože na ně nemá právo. Pak ho ale napadlo, že se jedná o tak zanedbatelnou částku, která nikomu neprospěje, co je to 20 centů v porovnání se zisky dopravního podniku? Podnik tuto ztrátu nezaregistruje a já se nebudu muset prodírat mezi cestujícími až k řidiči. Řekl si: "Peníze si nechám a budu to počítat jako dárek od Alláha."

Když autobus zastavil a imám se chystal vystoupit, najednou mu to nedalo, vydal se směrem k řidiči, strčil ruku do kapsy a peníze řidiči s vysvětlením vrátil. Řidič si peníze vzal, usmál se a hned řekl: "Nejste vy náhodou novým imámem pro tuto oblast? Už delší dobu přemýšlím o tom, že bych přišel navštívit zdejší mešitu. Těchto 20 centů navíc jsem vám vrátil schválně, abych viděl, jak budete reagovat. Abych věděl jaký islám zde představujete."

Když imám vystoupil z autobusu, nohy mu vypověděly službu. Musel se opřít o nejbližší sloup. Pohlédl k nebi a řekl: "Ó Alláhu, dnes jsem málem prodal Islám za 20 centů." A začal plakat.

Islám za 20 centů

Ponaučení

Dávejme pozor, za jakou cenu my sami Islám občas prodáváme.

Nezapomínejme na to, že i malá lež, malá krádež a malý podvod zůstanou u Alláha zapsány v náš neprospěch. A že i tyto malé hříchy mohou jiné lidi odvést od našeho krásného náboženství. A že i malé dobré skutky, jako je milý úsměv, příjemné slovo a třeba uvolnění místa k sezení v autobuse naopak mohou někoho přivést k zájmu o Islám a převážit váhu skutků v Den posledního soudu v náš prospěch. Uvědomme si, že jsme chodícími reprezentanty Islámu!

Alkoholové opojení stojí Evropu biliony ročně

MF Dnes 10. 2. 2006

Ta částka je čtyřikrát vyšší než státní rozpočet Česka.

Celkem 125 miliard eur ročně - téměř čtyři biliony korun. Tolik peněz ekonomika Evropské unie každý rok zaplatí za jeden jediný nešvar: pití alkoholu. Zhruba polovina částky, asi 62,5 miliardy eur, připadá přitom na snížení produktivity práce.

Vyplývá to z nové zprávy zveřejněné v mezinárodním časopise The Globe, který se zabývá alkoholovou a drogovou problematikou. Tento magazín spolupracuje s Evropskou unií i Světovou zdravotnickou organizací.

Podle zprávy stojí alkohol za každou třetí smrtelnou nehodu a za každou čtvrtou vraždou na území Evropské unie. "Alkohol působí

obrovské problémy, i pokud nejde o závislost," říká primář psychiatrické léčebny v pražských Bohnicích Karel Nešpor. "Není to tak dlouho, co k nám přivezli asi padesátiletého muže. Ten se v práci napil a dal kolegovi, který si z něj utahoval, ránu pěstí. Napadený muž na místě zemřel.

Útočník nikdy předtím neměl problémy se zákonem, byl to slušný člověk," vysvětluje Nešpor.

Zatímco situace v ostatních členských státech EU je víceméně stabilní, u nás podle Nešpora objem vypitého alkoholu stále roste.

"V poslední době se nám množí případy deliria tremens. Nikdy předtím jsem neviděl pětadvacetiletého člověka s touto diagnózou. Až nyní." Viníkem je podle lékaře nedostatečná cenová regulace alkoholu a jeho snadná dostupnost i pro mladé. "Pivo je u nás levnější než

běžné nealkoholické pití, což je situace, která nemá v Evropě obdobu," tvrdí Nešpor.

Evropa je kontinent s nejvyšší spotřebou alkoholu na hlavu. S pitím souvisí i snížený výkon ekonomiky, který zhoršuje postavení Evropy na světovém trhu. A to jak vůči rychle se rozvíjejícím ekonomikám Asie, tak vůči USA, kde se pije dlouhodobě méně.

Alkohol zabíjí

Co zavinila opilost:

1 ze 4 vražd (celkem 2 tisíce)

1 ze 6 sebevražd (celkem 10 tisíc)

1 ze 3 smrtelných dopravních nehod (17 tisíc obětí ročně)

1 ze 7 případů zneužívání dětí

Autor: Ondřej ŠTASTNÝ

Zpráva o činnosti Ústředí a organizací

■ Začátkem ledna jsme prožívali významné dny - prvních deset dnů měsíce džú l-hidždža. Devátého ledna (v den 'Arafa) mnoho muslimů drželo doporučený půst, čímž si připomněli poutníky, kterým vrcholila hadždž stáním na planině 'Arafa asi 25 km východně od Mekky. Následující den, 10. ledna, v první den Svátku oběti ('Id al-Adhá), jsme se shromáždili ke sváteční modlitbě a kázání v mešitách. V Pražské i Brněnské mešitě proběhl jako na každý svátek společenský program, připravený již tradičně našimi studenty. Jako každý rok informovala Islámská nadace v Praze média prostřednictvím ČTK o tomto muslimském svátku a o pouti do Mekky.

■ Díky tomu jsme poskytli několik rozhovorů, např. 7. 1. pro Český rozhlas - Radiožurnál, 11. 1. pro MF Dnes a 15. 1. pro televizi Nova. Dne 16. 1. vyšel v časopise Juicy obsáhlý rozhovor s členkami Islámské nadace v Praze Noor at-Tamimi a Janou al-Oukla. Dne 18. 1. se v hodinovém pořadu na Radiu Proglas sešli u tzv. "kulatého mezináboženského stolu" bývalý synodní senior Českobratrské církve evangelické a farář této církve Pavel Smetana, rabin Židovské obce v Brně Moše Chaim Koller a zástupce Ústředí muslimských obcí Vladimír Sáška. Pořad byl vysílán 20. 1.

■ Dne 13. 1. a 1. 2. navštívilo mešitu v Brně asi 60 studentů. Dne 26. 1. měl Vladimír Sáška besedu s členy Českobratrské církve evangelické v jejich kostele v Nuslích na téma "Naše společná odpovědnost v tomto světě".

■ Ve dnech 3. až 19. 2. byli zástupci muslimské komunity v ČR kontaktováni mnoha médii kvůli otiskům karikatur proroka Muhammada (necht' mu Alláh žehná) v několika evropských denících a reakcím muslimů v řadě zemí proti nim. Snažili jsme se především vysvětlit, proč tyto karikatury vadí a proč se svými protesty snaží dosáhnout toho, aby se nic podobného v budoucnu neopakovalo. Dne 10. 2. skupina muslimů z Islámské nadace v Praze uspořádala klidné protestní shromáždění před Dánským velvyslanectvím. Došlo asi k 3/4 hodinovému setkání s dánským velvyslancem a k výměně názorů. Obě Islámské nadace spolu s Ústředím muslimských obcí a Svazem muslimských studentů vyjádřily svůj protest proti zveřejňování podobných karikatur i formou tiskového prohlášení.

■ Dne 13. 2. došlo k setkání zástupců muslimských organizací s ministrem vnitra, o kterém podrobněji píšeme na jiném místě tohoto čísla Hlasu. Dne 14. 2. vyšel v časopise Nový Prostor rozhovor s V. Sáškou. Dne 14. a 27. 2. navštívili mešitu v Brně žáci základní školy, 28. 2. studenti Ekogymnázia v Brně a 9. 3. studenti gymnázia z Husovic. Dne 8. 3. navštívilo mešitu v Praze asi 30 studentů VŠ zdravotnické ze Smíchova. Dne 9. 3. pořádala organizace Asociace pro mezinárodní otázky panelovou diskusi na téma "Hranice mezi svobodou projevu a respektem k náboženským hodnotám", které se jako panelisté zúčastnili prezident ČKA prof. Tomáš Halík, předseda RRTV Petr Pospíchal a za Islámskou nadaci v Praze Vladimír Sáška.

■ Dne 23. 3. jsme měli přednášku o Islámu na Vyšší odborné škole Jabok v Praze 2. Dne 20. 3. navštívila mešitu v Brně Knihkupecká škola a 20. 3. další brněnská škola. Dne 24. 3. poskytlo v Brněnské mešitě několik českých muslimů rozhovor pro Magazín deníku Právo. Dne 28. 3. navštívilo pražskou mešitu asi 50 studentů Střední školy pro administrativu Evropské unie v Praze 9. Dne 29. 3. jsme poskytli rozhovor Českému rozhlasu-Leonardo pro pořad Sedmý světadíl na téma Islám a násilí a stejný den Českému rozhlasu Radiožurnál o otázkách islámského práva. Ve dnech 1. až 4. 4. se Muneeb Hassan a Vladimír Sáška zúčastnili celosvětové konference v Mekce, konané pod názvem "Umma - jednotná obec věřících". Ve dnech 7.-8. 4. se ve Vídni konala evropská konference imámů a představitelů muslimských komunit, které se zúčastnil i Nouredin Safadi z Islámské nadace v Brně.

■ Dne 6. 4. přednesl dr. Muhammad at-Tashi a Jana al-Oukla přednášku na právnické fakultě UK pod názvem "Kdo je prorok Muhammad". Dne 12. 4. navštívila pražskou mešitu skupina studentů Katedry pedagogiky Filozofické fakulty UK v Praze. Dne 14. 3. vystoupil V. Sáška v Dobrém ránu na ČT 1. Dne 25. 4. navštívilo mešitu v Praze studenti Katedry humanitních studií z Filozofické fakulty v Pardubicích a ve stejný den přišli do Brněnské mešity studenti Pedagogické fakulty. Dne 25. 4. navštívil pražskou mešitu Mohamed Bašár Arafat z USA a diskutoval zde s několika přítomnými muslimy. O den později měl přednášku pro zájemce spolu s Muneebem Hassanem v Moravské zemské knihovně v Brně.

■ Dne 28. 4. navštívila pražskou mešitu skupina křesťanů z Církve baptistů. Dne 12. 5. jsme vykonali přednášku pro studenty na gymnáziu v Kutné Hoře a dne 15. 5. posluchačům na gymnáziu Jana Keplera v Praze 6. Dne 16. 5. se Muneeb Hassan zúčastnil na Ekonomické škole v Bratislavě dne věnovanému Islámu. Dne 18. 5. navštívilo mešitu v Brně studenti Filozofické fakulty MU. Dne 23. 5. přišla do Brněnské mešity skupina skautů z brněnských středních škol. Dne 28. 5. pronesl v brněnské mešitě přednášku známý učenec ze Saúdské Arábie 'Abdulláh Musleh. Témata byla prorok Muhammad a zázraky v Koránu. Dne 30. 5. proběhla přednáška pro veřejnost v Hradci Králové s názvem "Kdo je prorok Muhammad". Pořádal ji Svaz muslimských studentů spolu s místní pobočkou Společnosti česko-arabské a přednášejícími byli Vladimír Sáška a Khaled Baker.

Účet UMO

Po získání registrace zřídilo Ústředí muslimských obcí účet u Komerční banky. Na něj můžete posílat finanční pomoc, která by pomohla hradit tisk a rozesílání časopisu Hlas.

Za případnou pomoc předem děkujeme.

Číslo účtu UMO:
35-3724050277 / 0100

V Praze dne 31. 7. 2006

6. radžab 1427

Majitel a vydavatel:

Al Ittihad Al Islami

Ústředí MO v České republice

Redakční rada:

RNDr. Vladimír Sáška,

ing. Muneeb Hassan, Jalal Atassi,

ing. Lazhar Maamri.

Redakce:

Blatská 1491,

198 00 Praha 9 - Kyje

Tel.: 281 918 876,

fax: 281 917 414

e-mail: praha@muslim.cz

Registrace: MK ČR E 11633

